

Harc az emberek között---2007.12.13.

2007.12.13. Minden földi ember az életében arra törekszik, hogy a saját maga számára megszerezze azokat a kincseknek nem mondható eseményeket, melyekben azután megéli a földi élet nehézségeit. Abban a reményben él, hogy a legjobbat cselekszi meg, mert minden alkalommal, amikor valamibe belekezd az ember azt reméli, hogy sikeres lesz. Ezzel ellentétben az emberi gyengeség erősebb és az embert a lehető leghamarabb elkezd olyan irányba terelni, ahonnan már nem képes egyedül visszatérni a helyes útra. Ez mindig olyankor történik meg leginkább, amikor az ember nem figyel magára, vagyis egészen átadja magát a hétköznapi élet nehézségeinek és egyáltalán nem is figyelve arra, hogy most mit is képvisel a lelkében. Ilyenkor nagyon sokszor az ember olyan embertársaival találkozik, akik tudattalanul, de segíteni akarnak neki, hogy találja meg a saját útját ahonnan eltévedett. Ez nem mindig sikeres, mert nem lehet egyeseket meggyőzni arról, hogy az amit éppen csinál az nem egyeztethető össze azzal a Krisztusi tanítással amit eddig képviselt. Nagyon sok esetben csak akkor derül erre fény amikor valamilyen személyes kapcsolatba kerülnek az addig távollévő emberek. Mindig az a legszembeütőbb, hogy nagyon meg vannak győződve a saját maguk által képviselt tanról, attól függetlenül, hogy valaki kérdezné őket. Nagyon lényeges az, hogy soha egyetlen embert sem szabad úgy kezelni, hogy az nem jó ahogyan cselekszik, csak fel kell hívni a figyelmét arra, hogy mindig legyen nagyon éber és figyeljen arra, hogy a lelkében mindig legyen békesség és a szívében pedig ne az ellenségeskedést tükrözze vissza a környezetébe. A lelki béke az sohasem hiányozhat az emberekből, mert ennek hiányában sohasem tudnak helyes döntéseket hozni, mert az alapvető kérdés mindig az, hogy milyen éppen akkor az embernek a kapcsolata az Istennel. Ha nyugtalan és ellenségeskedéssel telt a szíve, akkor semmi sem lehet természetesebb mint, hogy az, az ember a lehető legrosszabb döntést hozza meg az életében. Erre csak a későbbiekben fog ráeszmélni, amikor a sorozatos hibák miatt a lelkében még nagyobb az ellentét a békétlenség, mert nem tudja, hogy mit is csináljon és hogyan csinálja. Ilyenkor már az ember nem az Isten akarata szerint él és cselekszik, hanem azt csinálja, amit a békétlen lelke belülről diktál neki. Valószínű, hogy nem csak egy hibát ejt egy bizonyos eseményben, hanem a sorozatos hibák, harcok következnek az emberek életében, mert akkor már teljesen eltávolodott az igaz tiszta Krisztusi tanítástól, amit addig örömmel és szeretettel végzett, és megmutatta a számára a helyes utat. Ilyenkor már nem tud egyebet tenni az ember csak haladni azon az úton, amelyen éppen elindult, mert ekkor már egyedül képtelen ennek a helyzetnek a megoldására. Sokan éppen ezeket a helyzeteket kihasználva olyan tanításokkal kezdik ostromolni az emberek tudatát, hogy változtasson a gondolkodásán, mert ellenkező esetben már régen elveszett volna, ha ő vagy éppen hozzá hasonló gondolkodású ember nem veszi a szárnyai alá. Ez a legveszélyesebb, amit tehet egyik ember a másikkal, ha segíteni akar neki, mert ezzel csak az ő saját felfogását akarja ráerőltetni a másik emberre, anélkül, hogy az akarná azt. Mindig küld az Isten olyan segítséget az ember számára, ha felismeri téves eszméjét, hogy az szembeütő módon fog neki változást okozni az életében, de nem erőszakos módon, hanem a lelkében békében és örömben éli meg azt. Addig csak az emberek harcolnak egymással, ráerőltetve egymásra mindazt, amit esetleg ő jónak vél, mert itt már nem az Isteni útmutatás a vezérfonal, hanem az emberi erős akarat. Sohasem szabad az embereknek olyan állapotba kerülniük, ahonnan már nem látják tisztán azt, amit az Isten akar velük és általuk megcselekedni. Ilyenkor már nem tudják azt sem, hogy mi volt az a szál, amelyen eltávolodtak attól az eszmétől, amelyet eddig képviseltek. Nagyon nehezen vehető észre mindez emberi szemmel, mert már az igazi tanítást nem képviselik, amely segítséget tudott volna nyújtani a számukra. Ilyenkor az emberek elkezdnek bolyongani, mindenhová elmennek és csak azt figyelik, hogy ez nekik mennyire a javukat fogja majd szolgálni, mert ezt ők úgy érzik, hogy meg kellett cselekedniük. Minden közösségi eszme addig képviseli az Isteni tanítást, ameddig abban az emberek jól érzik magukat és nem akarnak másként élni. Vagyis a lelkükben az igaz tiszta szeretetet élik meg és a cselekedeteikben pedig az tükröződik vissza. A körülöttük lévők ebből tudják megítélni, ha a cselekedeteik meg egyeznek a szívében lévő érzéseikkel. A kettőnek szinkronban kell lenni egymással, mert nem lehet a kettőt különválasztani, hogy valaki csak nagyon szépen tud beszélni az Isteni tanokról, de közben magában és a családjában nincs békesség, sőt harag és düh kíséri a mindennapi életét. Az a földi ember cselekedik helyesen, aki mindkettőt szem előtt tartja és azzal a gondolattal cselekszik minden nap, hogy a Teremtője által kapott földi életét a legjobban tudja kihasználni és ebben az Isteni segítség az, amely elvezeti őt a feladatai megoldásához.